Nr. 41. 1931.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 10. października 1931

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

303.

OBWIESZCZENIE
Ministra Skarbu
z dnia 23 września 1931 roku
o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932)—ustalam na miesiąc październik 1931 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) Jan Piłsudski.

(Monitor Polski nr. 225 z dnia 30. września 1931 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY i OPIEKI SPOŁECZNEJ
z dnia 16 września 1931 r.
w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwach: śląskiem i lwowskiem.

Na podstawie art 3 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządzam co następuje:

§ 1. Przyznaje się w okresie od dnia 1 do 30 września 1931 r. prawo do zasiłków tym częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy:

1. „W Fitzner“ sp. z ogr. odp. — Fabryka Kotłów w Siemianowicach,
2. Sp. Akc. „Ferrum“ w Katowicach II,
3. Huta „Laura“ w Siemianowicach,
4. Huta „Bismarck“ i Falva“ w Wielkich Hajdukach,
5. Huta „Hubertus“ w Łagiewnikach,
6. Huta „Marta“ w Katowicach,
7. Huta „Baildon“ w Katowicach,
8. Huta „Królewska“ w Królewskiej Hucie,
9. Huta „Silesia“ w Paruszowcu,
10. Huta „Zjednoczona, Królewska i Laura“ w Królewskiej Hucie,
11. Huta „Pokój“ w Nowym Bytomiu,
12. Huta „Zgoda“ w Zgodzie,
13. „Zakłady Hohenlohego“ — Sp. Akc. w Wełnowcu.
14. „Rybnicka Fabryka Maszyn“ Sp. z ogr. por. w Rybniku,
15. „Fitznerowska Fabryka Śrub i Nitów“ sp. ogr. odp. w Siemianowicach,
16. „Elevator“ — Fabryka Maszyn, Odlewnia Stali i Konstrukcyj Żelaznych, Sp. Akc. w Katowicach,
17. „Godulla“ Sp. Akc. — Kopalnia „Lithandra“ w Nowym Bytomiu,
18. „Godulla“ Sp. Akc. — Szyb „Gotthard“ w Chebziu,
19. „Godulla“ Sp. Akc. — Szyb „Godulla“ w Chebziu,
20. „Giesche“ — Fabryka Porcelany Sp. Akc. w Katowicach II,
21. Kopalnia Ks. Pszczyńskiego „Zjednoczona Brade“ Oddział ruchu II w Gostyniu,

22. Polskie Towarzystwo Elektryczne S. A w Katowicach,

23. Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Chorzowie,

24. „Vereinigte Deutsche Nickelwerke“ Sp. Akc. w Paruszowcu,

25. Kopalnia „Wirek“ Sp. Akc. w Chebziu,

26. „Ziednoczone Fabryki Maszyn, Kotłów i Wagonów L. Zieleniewski i Fitzner — Gamper“ Sp. Akc. — „Sanocka Fabryka Wagonów“, których zarobek tygodniowy nie przekracza z powodu ograniczenia produkcji pełnego umówionego zarobku za 1, bądź 2 dni pracy.

Wysokość zasiłku dla tej kategorji robotników określi, stosownie do ustępu 2 art. 3 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r., Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Hubicki

(Dz. Ust. R. P. nr. 87 z dnia 30. IX. 1931 r.)

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 2 września 1931 r.

w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych w kraju.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 roku o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorów (Dz. U. R P. Nr. 134, poz. 1107), zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826), zmienionem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 54), z dnia 10 kwietnia 1931 roku (Dz. U. R P. Nr. 37, poz. 291) i z dnia 3 czerwca 1931 roku (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 437), wprowadza się naątępujące zmiany:

a) w § 3 ustęp drugi, zaczynający się od wyrazów: „Przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach)....“, a kończący się wyrazami: „.... miejsce służbowe na tym okszarze“, skreśla się,

b) w § 16 po wyrazach: „do wysokości całej djety“ daje się kropkę, zaś następne wyrazy: „należnej z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile z tytułu podróży służbowej nie należy się wyższa djeta“, skreśla się.

c) w § 19 w ustępie pierwszym ostatnie zdanie, zaczynające się od wyrazów: „Przy przeniesieniu ze stolicy do...“, a kończące się wyrazami „... to uposażenie o 20%, skreśla się.

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. (Dz. U R. P. Nr. 7, poz. 54), z dnia 10 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 291), z dnia 3 czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 437) i niniejszem rozporządzeniem.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) A. Prystor.

Minister Skarbu:
(—) Jan Piłsudski.

(Dz. U. R. P. z dnia 17 września 1931 r. Nr. 84, poz. 658).

Okólnik
Ministerstwa Reform Rolnych

z dnia 7 lipca 1931 r., Nr. 3552/Kr.

Do

Pana Prezesa Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Poznaniu, w Grudziądzu, w Katowicach.

Ministerstwo Reform Rolnych komunikuje, iż decyzją z dnia 2 lipca 1931 r. Pan Minister postanowił, aby Prezesi Okręgowych Urzędów Ziemskich nie stosowali prawa odkupu do poszczególnych nieruchomości rentowych, przewidzianego w odnośnych kontraktach rentowych tych nieruchomości, o ile prawa tego nie wykonano przed dniem 17 maja 1930 roku, — w następujących, ściśle określonych przypadkach dziedziczenia:

1. Przez spadkobierców ustawowych wyliczonych w artykułach 1924 i 1925 kodeksu cywilnego niemieckiego (B G. B).

Narówni ze spadkobraniem traktowane będą wypadki przeniesieniu tytułu własności „inter vivos“ na potomków linji prostej.

2. Przez małżonkę, jeżeli jest ona jedyną spadkobierczynię prawną (art. 1931 al. 2. B. G. B.). bez rozciągnięcia jednak postanowienia pod 1) na jej spadkobierców.

3. Przez małżonkę, jeżeli małżonka jest spadkobierczynią z prawem pierwszeństwa i jeżeli z drugiej strony został wyznaczony przez testatora, jako spadkobierca podstawiony, spadkobierca ustawowy w rozumieniu p. 1.

Podobnie po śmierci małżonki, będącej spadkobierczynią z prawem pierwszeństwa, prawo odkupu z tytułu dziedziczenia nie będzie stosowane do spadkobiercy podstawionego wspomnianego w poprzednim ustępie.

4. Przez małoletniego spadkobiercę z powodu, że nie może on zarządzać osobiście swoją własnoś-

cią ziemską, względnie tam mieć miejsca zamieszkania pod warunkiem wszakże, że własność ta będzie zarządzana na rachunek małoletniego.

We wszystkich powyższych wypadkach prawo odkupu będzie jednak mogło być nadal stosowane, jeżeli dana osoba karana została prawomocnym wyrokiem za zbrodnie lub występek, skierowany przeciwko Państwu, jak naprz. dezercja, podżeganie do niej, „Geheinbündelei", uchylanie się od powinności wojskowej, podżeganie do powyższego lub inne akty wrogie Państwu. Naruszenie przepisów celnych i skarbowych, mające charakter występku, o ile nie będzie podpadało pod pojęcie recydywy, nie będzie uważane jako występek w powyższem rozumieniu.

Wreszcie powyższe niestosowanie w pewnych wypadkach prawa odkupu w niczem nie narusza ogólnych przepisów prawnych, w szczególności przepisów, odnoszących się do prawa dziedziczenia kolonij rolnych, oraz pozostałych postanowień kontraktów, dotyczących osad rentowych, odnoszących się do administracji tych posiadłości i przeniesienia ich tytułu własności.

Za Ministra:

(—) J. Radwan,

Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z Monitora Polskiego nr. 214 z dnia 17. września 1931 r.)

676.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 14 września 1931 r.

o częściowej zmianie rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 sierpnia 1928 r. o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 15 poz. 211), punktu 16 art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 308) oraz § 16 ustawy z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy niem. str. 349) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 sierpnia 1928 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 677), uzupełnionem i zmienionem obwieszczeniem z dnia 14 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 1, poz. 14) oraz rozporządzeniem z dnia 17 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 198), wprowadza się następujące zmiany:

1. Punkt 4 § 3 otrzymuje treść następującą:

„4. Jeżeli sprawdzanie liczników energji elektrycznej dokonywane jest przez urząd miar na prywatnym punkcie legalizacyjnym, to opłaty dodatkowej nie pobiera się i ponadto udziela się zniżki opłat, wynoszącej 50% opłaty zasadniczej".

2. § 11-a otrzymuje treść następującą:

„§ 11-a. Za asystę urzędnika przy dokonywaniu czynności, związanych z konserwacją względnie drobną naprawą narzędzia mierniczego, jeżeli ich dokonanie nie powoduje konieczności ponownego sprawdzenia narzędzia mierniczego, a tylko wymaga usunięcia niewygasłej cechy legalizacyjnej, znajdującej się na tem narzędziu, i ponownego jej nałożenia, oraz za czynność legalizacyjną urzędnika, ograniczającą się jedynie do nałożenia cechy zabezpieczającej, pobiera się opłatę w wysokości 20% opłaty zasadniczej, jaka należałaby się za sprawdzenie tego narzędzia. Opłata ta nie może wynosić mniej jak 8 złotych od każdego zgłoszenia, o ile wymienione czynności urzędnika odbywają się poza miejscem urzędowem.

Przy delegacjach urzędników celem dokonania wyżej wspomnianych czynności mają także zastosowanie §§ 5 i 6 niniejszych przepisów".

3. W ostatniem zdaniu § 22 wyraz kresek" zastępuje się wyrazem „wskaźników".

4. Punkt 11 § 34 otrzymuje treść następującą:

„11. Za sprawdzanie liczników energji elektrycznej, dokonywane przez instytucje, upoważnione przez Dyrektora Głównego Urzędu Miar na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 230) do legalizowania liczników energji elektrycznej, instytucje wymienione obowiązane są pobierać opłaty, wyszczególnione w punktach 1 — 7 i 10 niniejszego §-u, i przekazywać Głównemu Urzędowi Miar 30% od sum, należnych za sprawdzanie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1932 r., z wyjątkiem punktów 2 i 3 § 1, które wchodzą w życie z dniem 1 października 1931 r.

Minister Przemysłu i Handlu: Zarzycki

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr. 86 z dnia 28. września 1931 r.)

381.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

(Art. 122). W myśl ustępu ostatniego art. 122 u. o. s. w brzmieniu ustalonem w art. 1 ustawy z dnia 17 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 168) „wolny jest od opłaty weksel trasowany, płatny zagranicą, jeżeli trasat ma mieszkanie lub siedzibę zagranicą; weksel taki podlega jednak opłacie, gdy w Polsce nastąpiła zapłata całkowita lub częściowa....".

Jeżeli suma wekslowa nie została uiszczona w terminie płatności, a natomiast posiadacz weksla otrzymał od dłużnika wekslowego (§ 158 r. w. s.) nowy weksel, opiewający na tę samą sumę, z datą płatności późniejszą od daty płatności weksla pierwotnego (przyczem weksel dawny zostaje wydany dłużnikowi wekslowemu), to ta wymiana weksli wyraża jedynie odroczenie płatności, a nie oznacza zapłaty (art. 37 — 41 oraz art. 49 i 50 prawa wekslowego z dn. 14. XI. 1924 roku, Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 926), a wobec tego nie stwarza obowiązku dodatkowego uiszczenia opłaty, przewidzianego w ustępie ostatnim art. 122 u. o. s.

Jeżeli więc np. sporządzono weksel płatny zagranicą, wymieniający: jako trasata — osobę, która ma mieszkanie zagranicą, jako datę wystawienia — dzień 1 maja 1931 r., jako datę płatności — dzień 1 sierpnia 1931 r., to weksel ten nietylko był wolny od opłaty w chwili sporządzenia, ale też nie utracił uwolnienia od opłaty na skutek tego, że w dniu 1 sierpnia 1931 posiadacz tego weksla zwrócił go na obszarze Polski osobie, która jest wymieniona w wekslu, jako jego indosant, otrzymujący wzamian nowy weksel, opiewający na tę samą sumę, a wymieniający jako datę płatności dzień 1 listopada 1931 r. (L. D. V. 6938/6/31).

(Art. 142 i 160). Art. 3 (ustęp 6) układu między Polską a Niemcami w sprawie rybołówstwa na bieżących i stojących wodach granicznych, podpisanego dnia 10 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59 z 1931 r., poz. 476) głosi: „Graniczne karty rybackie, wystawione na podstawie niniejszego układu, są wolne od wszelkich opłat".

Na mocy przytoczonego postanowienia są zwolnione: 1. graniczna karta rybacka (art. 3 ustępy 1 i 2 powołanego układu międzypaństwowego) — od opłaty stemplowej, przewidzianej w art. 154 u. o. s., 2. podanie o udzielenie granicznej karty rybackiej (art. 3, punkt 5 powołanego układu) — od opłaty, przewidzianej w art. 140 i 145 u. o. s.

(Przedruk z Dz. Urzęd. Min. Skarbu nr. 26 z dnia 19. września 1931 r.)

Z Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Rozważając niedawno sprawę, wniesioną przez prywatny zakład pracy przeciwko „Funduszowi Bezrobocia", Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł, że przymusowi zabezpieczenia robotników w Funduszu Bezrobocia, podlega zakład pracy zatrudniający conajmniej 5 robotników (pracowników fizycznych).

Orzeczenie powyższe dotyczyło jednak stanu prawnego do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 marca 1929 r. o zmianie niektórych postanowień ust. z 18. VII. 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia", t. j. do 23 stycznia 1930 r., od której to daty stan powyższy uległ zmianie. Dla uniknięcia więc nieporozumień, mogących wynikać pomiędzy zakładami pracy a Funduszem Bezrobocia na tle obowiązku zabezpieczenia robotników na wypadek braku pracy, w zależności od liczby zatrudnionych w danym zakładzie pracy. a w związku z interpretowaniem ustaw i rozporządzeń wydanych w tej mierze, należy wyjaśnić, co następuje: Pierwszy ustęp art. 1 ustawy z 18 lipca 1924 r. „o zabezpieczaniu na wypadek bezrobocia" ustalał, iż obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia podlegają robotnicy bez różnicy płci po ukończeniu 16 lat życia, pozostający w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach przemysłowych, górniczych, hutniczych, handlowych, komunikacyjnych i przewozowych oraz w innych zakładach pracy, choćby na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają powyżej 5 robotników. Gdy zabezpieczenie na wypadek bezrobocia zostało rozciągnięte na pracowników umysłowych, mocą ustawy z dnia 28 października 1925 r., która weszła w życie 3 stycznia 1926 r., ostatnie zdanie przytoczonego wyżej ustępu art. 3 otrzymało brzmienie: „....powyżej 5 robotników lub pracowników umysłowych". W dniu 1 stycznia 1928 b. r. weszło w życie rozporządzenie P. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24. XI. 1927 r. „o ubezpieczeniu pracowników umysłowych", od tej więc daty utraciły moc obowiązującą zmiany, dotyczące pracowników umysłowych, wprowadzone do ustawy z 18 lipca 1924 r. przez ustawę 28 października 1925 r., czyli, że omawiane zdanie ustępu art. 1 odzyskało swe pierwotne brzmienie: „...powyżej 5 robotników". Wreszcie na mocy art. 1 wspomnianej wyżej ustawy z dn. 25 marca 1929 r. zostało skreślone w ust. 1 art. 1 ustawy z 18 lipca 1924 r. zdanie końcowe: „o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają powyżej 5 robotników" i jednocześnie art. 4 tej ustawy (z 25. II. 1929 r.) ustalono, że: obowiązuje ona od dnia ogłoszenia, t. j. od 23 stycznia 1930 r. i że wprowadzenie w życie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników przedsiębiorstw i zakładów pracy, zatrudniających „mniej niż 5 pracowników" nastąpi w ciągu jednego roku, co następnie rozporządzeniem P. Prezydenta Rzeczypospolitej z 29. XI 1930 r. użyto już określenia „pracownik", nie „robotnik", bez dodatku „fizyczny" lub „umysłowy", dotyczy więc ono zarówno robotników, jak i pracowników umysłowych i wobec tego od dnia 23 stycznia 1930 r. zakład pracy obowiązany jest zabezpieczać swych robotników, o ile zatrudnia co najmniej 5 pracowników (łącznie fizycznych i umysłowych).

(Przedruk z Monitora Polskiego nr. 212 z dnia 15 września 1931 r.)

Ze Zakładu wodociągowego kop. Rozalja w Dąbrówce Wielkiej i kop. „Nowa-Przemsza" w Brzezince dostawiono w miesiącu **wrześniu br.**

929 017 m³ wody.

z tego przypada na:

Powiat Katowice . . .	386 140 m³
Miasto Wielkie - Katowice	464 952 „
Powiat Świętochłowice .	77 925 „

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.